

Mit csináltunk a Magyar Para sport Napján, a Lélekmozgató programon az iskolában?

Iskolánk nagy figyelmet fordít arra, hogy a hagyományos tanórákon kívül más egyéb, különleges óra keretében is megismerkedjünk különböző dolgokkal. Ilyen programnak számít pl. a para sport napján megrendezett különleges testnevelés óra, előadás. Mondhatni ennek a napnak a megünneplése iskolánk számára már-már hagyománynak számít. 11. osztályos vagyok az iskolában, eddig minden évben részt vehettem ezen a foglalkozáson és bár idén a járványhelyzet ezt nem tette lehetővé, a tanárok így is gondoskodtak arról, hogy a diákok számára be tudják mutatni a para sportolók életét és egyes sportokat.

Első évemben meghallgathattam egy előadást arról, miként is változtatta meg egyes emberek életét egy baleset, betegség, majd, aki kedvet kapott hozzá kipróbálhatta a vakok által kedvelt sportot, a csörgőlabdát. A diákok szemét bekötötték és hallásuk alapján kellett tájékozódniuk a labda helyzetéről, amely számukra nem volt a legegyszerűbb feladat. Kívülről nézve viccesnek tűnhetett ez és persze volt, aki kinevette barátját, osztálytársait, azonban véleményem szerint belül azért mindenkiben ott motoszkált a gondolat, hogy milyen érzés is lehet ez egy vak ember számára. Személy szerint én ezt a sportot nem próbáltam ki, viszont belegondolni is szörnyű, milyen lehet ez. Egy teljesen egészséges, épp ember elképzelni sem tudja, mit érezhetnek ezek az emberek. Felépített életüket, eltervezett álmaikat, céljaikat egy pillanat alatt gyökeresen megváltoztatta egy baleset, betegség, amely hatására soha többet nem láthattak semmit a világban történekről, soha nem láthatták többet szeretteiket, innentől fogva mindent a képzeletükre kellett bízniuk. Rendkívül csodálom őket, hogy egy ilyen történés után képesek voltak felállni, és nem feladni az életet. Lehetőségeikhez mérten új célokat tűztek ki maguk elé, törekszenek arra, hogy ezeket minél jobban meg tudják valósítani.

Második évemben egy mozgássérült csoportnak az előadásán vehettem részt, amely nagyon érdekes volt számomra és itt is bemutattak egy sportot, amelyet kerekesszékkal is könnyedén tudnak végezni. Ez volt az úgynevezett 'Boccia'. Néhány ember ezt is kipróbálhatta és megtapasztalhatta, hogy milyen érzés lehet korlátozott lehetőségek között sportolni. Megfordult a fejemben a gondolat, hogy mi, akik szabadon futkoshatunk, mászkálhatunk, ahova csak szeretnénk, állandóan nyavalygunk, ha esetleg tesi órán egy körrel is többet kell futnunk, de abba bele se gondolunk, hogy más mit meg nem tenne azért, hogy akár egy pár lépést is meg tudjon újra tenni. Míg mi minden akadály nélkül könnyen meg tudjuk oldani pl, az utazást, nekik sok szervezést igényel, hogy ez zökkenőmentes legyen számukra. Azt gondolom, hogy rendkívül sok idő és energia kellett nekik ahhoz, hogy megszokják ezt az új helyzetet, amibe kerültek. Számunkra elképzelhetetlen, hogy amiket most önállóan egyedül meg tudunk tenni, az egy pillanat alatt megváltozzon. Biztos nagyon megterhelő volt számukra megszokni, hogy most már esetleg van olyan tevékenység, melyet önállóan nem tudnak elvégezni.

Az idei évben 11. osztályban sajnos digitális formában kellett megoldani a para sport napját, de iskolánk tanárai ezt is könnyen megoldották. Egy videót láthattunk arról, ahol Kuglicz-Nagy Kata és Ekler Luca mesélték el történetüket, majd a testnevelés órai feladat is ehhez a videóhoz kapcsolódott. Egyrésztől szerintem megrázó volt a videó, ahogyan elmesélték miként foszlottak szerte álmaik, céljaik, amikért egész életükben küzdöttek, dolgoztak. Számomra viszont egyben tanulságos is volt, hiszen Ők a betegségnek, balesetnek nem csak a negatív oldalát mesélik el, hanem egyaránt fiatalok, idősebbek és minden ember számára

öszönzően mesélnék a velük történekről. Erőt adnak mindenki számára, hogy soha ne adjuk fel álmainkat, küzdünk a kitűzött céljainkért, mert akármilyen is történik velünk, sok akarattal s kitartással semmi sem lehetetlen. Számomra nagyon becsültre méltó emberek Ők, hisz akármilyen szörnyűség is történt velük, akármennyire nem könnyű nekik, annál inkább kitartóak mind az életben, mind a sportban.

Tanulásként levonhatjuk, hogy becsüljük meg minden apró dolgot, hisz bármelyik pillanatban megváltozhat az egész életünk. Mindig van miért tovább küzdeni, hisz minden ember számára létezik egy boldog élet. Akármennyire nehéz is, soha ne adjuk fel álmainkat, küzdünk értük ameddig nem sikerül elérni, és próbáljuk meg a lehető legboldogabb életet élni, hisz senki számára sincs lehetetlen. A következő gondolattal zárnám soraimat:

„A lehetetlen csupán egy nagy szó, amellyel a kis emberek dobálóznak, mert számukra könnyebb egy készen kapott világban élni, mint felfedezni magukban az erőt a változtatásra. A lehetetlen nem tény. Hanem vélemény. A lehetetlen nem kinyilvánítás. Hanem kihívás. A lehetetlen lehetőség. A lehetetlen múltó pillanat. A lehetetlen nem létezik.”

(Muhammad Ali, ökölvívó)

Zsigmond Boglárka, 11.D, VMSZC Kereskedelmi és Vendéglátó Technikum és
Kollégium, 2021.02.26